

Egyszer volt egy Tündér,

aki szomorkodott, mert elvesztette a varázserejét. Kereste az ágy alatt, a szekrényben, legtitkosabb zsebeit is átkutatta: semmi. Megkérdezte a Kívánságait, csak a fejüket rázták, benézett a Boldogsághoz, de az hátat fordított neki, felhívta az Anyukáját is, aki épp nem ért rá, mert főzött. Kereste tovább azt a fránya varázsereőt, de nem találta. Pedig már kezdődött a munkaideje, indulnia kellett a dolgára. Mit volt mit tenni, felhúzta lábára a Szomorúságát, hátára csapta a Mélabút, arcvonásait hajsza állította, és elindult a királyfi felé, akit aznap meg kellett mentenie. Gondolta, leül mellé, és őszintén elmondja, mi történt, hogy ma nem tud segíteni, hogy ez van. Így is tett. Ültek az út szélén, elmondta, hogy az van, hogy ez van. Szomorú, sóhajtott a királyfi, akkor hát ugrik a Tündérszép Ilona meg a fele királyság? Ugrik, bólogatott a tündér, ugrik bizony. Aztán csak ültek egymás mellett. Szorosra húzták a vigasztalást, de annyira szorosra, hogy a végén már a kezük is egymás szorosába vigasztalódott, de olyan szorosán, hogy semmi kétség nem fért közéjük! A tündér arra gondolt, a frászkarikát abba a varázsereőbe, hogy épp olyankor nincs, amikor van, és épp olyankor van, amikor nincs.

SZABÓ ATTILA